

MIKE ROTHMILLER
DOUGLAS THOMPSON

ŠOKUJÍCÍ SMRT
MARILYN
MONROE

A stylized, handwritten signature of Marilyn Monroe in black ink, positioned below the title.

LEDA

ÚVOD

Konec cesty

Rozcházet se není snadné.

(Neil Sedaka, nejprodávanější singl
v americkém žebříčku *Hot 100*, srpen 1962)

Začátek konce života Marilyn Monroe nastal ve chvíli, kdy se sluneční paprsky zaleskly na luxusní kapotě černého automobilu Lincoln Continental, který opatrně vyjížděl z letiště *Los Angeles International Airport* na silnici Imperial Highway. Směřoval k Santa Monice a dál na sever.

V dnešní společnosti existuje široké panoptikum různých identit, avšak u Marilyn Monroe nebylo nikdy pochyb o její ženskosti. Ženskosti, která byla definována předně tím, jak se na ni dívali muži.

Avšak důležití muži v jejím životě, ona klika báječných a slavných mužů, kdysi jí tak bezmezně oddaných a zcela okouzlených, postupně prošla zlověstnou proměnou. Jakmile naleštěný lincoln mírně zpomalil a zabočil doprava na bulvár San Vicente a pak na východ do samého centra Los Angeles, byl ten nejvyděšenější z Marilyniných milenců už skálopevně přesvědčen o nutnosti provést plán, který vyřeší vzniklý problém.

V autě proběhla tichá konverzace. To, co uslyšel ve chvíli, když se v prvních minutách krátké cesty díval na Tichý oceán, ho přesvědčilo o tom, že jediným zbývajícím řešením bude Marilynina smrt. Stále dokola jí sice říkali, že musí být rozumná a chápat to, nic z toho však nepomáhalo. Její neochota mlčet začala být pro jednoho z nejmocnějších mužů světa obtížná a velmi znepokojující.

Hru na iluze a klam znala lépe než kdokoli z nich, avšak v tuto chvíli už pro ně nepředstavovala mámivý sen ani opojnou fantazii, ale noční můru.

„Muži mě nevidí, pouze se na mě dívají,“ postěžovala si.

To bylo předtím.

V onu sobotu 4. srpna 1962, když se do pobřeží Jižní Kalifornie opřel Santa Anas, silný „dábelský vítr“, se na nejvýnosnější a nejzářivější hollywoodskou hvězdu a celosvětově populární sexuální symbol dívali jistí zneklidnění a odhodlaní jedinci zlověstně.

ČÁST PRVNÍ

Černý západ slunce

9. srpna 1969 jsem seděla na mělkém konci bazénu u švagrové v Beverly Hills. Zavolala jí kamarádka, která se zrovna doslechla o vraždách v domě Sharon Tateové-Polanskiové v ulici Cielo Drive. Jasně si vzpomínám na všechny zmatené informace z toho dne a také si pamatuji, a kéž bych na to uměla zapomenout, jak nikdo nebyl překvapený.

(Joan Didionová, *Bílé album*, 1979)

PŘEDMLUVA

Odpočívej v pokoji?

Pravda je dcerou času.

(Aulus Gellius, antické přísloví)

Dokonce i po smrti je Peter Lawford, herec oplývající šarmem a dlouholetý švagr princů z Kamelotu Kennedyů, s Marilyn Monroe v přímém spojení.

Jeho hrob je ukazatelem k její hrobce na hřbitově Westwood Memorial Park v západní části Los Angeles nedaleko čtvrti Brentwood, kde před mnoha lety Marilyn zemřela. I Natalie Woodová má hrob poblíž pamětní cestičky, jež se vine hřbitovem, je to však Lawfordova pamětní deska, která vás nasměruje k tomu, co miliony fanoušků nazývají Marilyniným oltářem, jenž je denně navštěvován a zahrnován květinami. Žlutobílá mramorová deska na

stěně nese její jméno a letopočty 1926–1962. Spolu s nimi je zde mnoho smazatelných vzkazů a podpisů fanoušků, nedávno napsaných třeshňově rudou rtěnkou či již vybledlých horkem, stejně vybledlých, jako je její pomník ovívaný slánými větry od Tichého oceánu. Každý návštěvník si s sebou na tuto konkrétní cestičku přináší i své vlastní názory, a Marilyn Monroe jako by hravě snášela každičký úhel pohledu.

Stejně tak i za života byla právě tato přizpůsobivost jejím obdivuhodným darem i prokletím: dokázala se stát kýmkoli a čímkoli, čím jste ji chtěli mít. Její konec pak nastal ve chvíli, kdy se stala přítěží.

Pravdu lze, jako téměř každý jiný materiál, formovat a ohýbat, otáčet a osekávat do jakéhokoli požadovaného tvaru, jenž bude odpovídat potřebným závěrům a novinovým titulcům podle toho, čím život a kariéru je třeba zachránit, a bez ohledu na ty, jejichž životy jsou zcela postradatelné. Jen málokdy se však podařilo překroutit pravdu tak dokonale jako v případě smrti Marilyn Monroe.

Držíte v rukou napínavou knihu, která se od všech ostatních liší tím, že čerpá z věrohodných zdrojů, odvolává se na tajné informační materiály losangeleské policie a přináší přímé a dříve nezveřejněné svědectví muže, jenž byl přítomen konci Marilynina života. Muže, jenž ji viděl umírat.

Knih v žádném případě neopakuje objednané *pravdy*, jimiž nás po desetiletí krmili Hollywood, Washington

a bulvární jasnovidci, kteří se snažili vysvětlit to posle-
pované neproniknutelné tajemství kolem smrti Marilyn
Monroe a jejích vztahů a pletek s prezidentem Johnem
Kennedym a jeho bratrem Robertem Kennedym, minist-
rem spravedlnosti USA.

Marilyn Monroe zemřela ve svém španělském koloniál-
ním domě zvaném *Cursum Perficio*, Konec cesty, který
stojí na konci tiché, ošidné příjezdové cesty (nazývat ji
slepou uličkou by bylo příliš okázalé) v Brentwoodu v zá-
padní části Los Angeles, kousek od bulváru San Vicente,
po němž to měla jen deset minut jízdy autem na západ do
Santa Moniky a k Tichému oceánu. Svět slyšel již dese-
titisíce možných teorií a četl stovky knih (asi 700), které
se jimi zabývají, stejně jako už byla natočena řada filmů,
dokonce víc, než kdy natočila sama Marilyn, které se sna-
ží najít odpověď na otázku, co zabilo nebo kdo zabil bez-
pochyby nejznámější sexuální symbol dvacátého století.
Všechny ty knihy a filmy vyznívají buď nanicovatě, nebo
směšně.

Tato kniha poukáže na skutečnost, že Robert Kenne-
dy a Peter Lawford stáli pouze několik kroků od umíra-
jící Marilyn. Jejich přímý podíl na její smrti se stránku
za stránkou ukáže být nad slunce jasnější, jakmile se
s mrazivou přehledností rozvine příběh Marilyn Monroe,
její sexuální poměr s prezidentem Kennedym a její afé-
ra s Robertem Kennedym. Poprvé ji na stránkách knihy
„uslyšíme mluvit“ slovy jejího deníku, kde píše o milování

s prezidentem Kennedym a o zamilovanosti do jeho bratra.

Mike Rothmiller byl tenkrát jedenáctiletý baseballový fanda ze South Gate, kdysi hustě osídleného předměstí na jihovýchodě Los Angeles, když byla dne 5. srpna 1962 zveřejněna zpráva o úmrtí Marilyn Monroe. Bylo jí pouhých 36 let. Mladý Mike o její smrti jistě slyšel, byly toho plné noviny, titulky byly nepřehlédnutelné, zvláště Hearstův plátek *Herald-Examiner*, který mu přinesl až k domovním dveřím otec. Mikea však víc zajímal úspěch jeho dorosteneckého baseballového týmu než náhlá smrt Marilyn Monroe. Jistě si nedokázal představit, a asi by tomu ani tenkrát nevěřil, že o mnoho let později to bude právě on, kdo se dopátrá vysvětlení spleťtých tajemství spojených s její smrtí.

Stejně tak nemohl tušit, že by ho jejich odhalení mohlo stát život.

KAPITOLA 1

Léto

Nikdy jsem neřekl, že je vždy špatné vstoupit do pohádkové říše; říkám jen, že to je vždy nebezpečné.

(G. K. Chesterton, *Nevinnost otce Browna*, 1911)

(citace z překladu Natálie Zehnalové, CPress, 2019)

V životě Marilyn Monroe se odehrával jeden karambol za druhým, jako by se jednalo o nekonečnou řadu televizního seriálu, ani to však neumenšilo překvapení a šok ze smrti nejznámější a nejžádanější ženy na světě. Proč by Marilyn Monroe páchala sebevraždu? Avšak právě sebevražda byla oficiálně označena lékaři i policisty za příčinu smrti a politici s tím souhlasili. Lidé v roce 1962 politikům stále důvěřovali, veřejnost na ně spoléhala a podřizovala se

jim. Amerika měla tehdy čerstvě za sebou Eisenhowerovu éru prosperity, politici se těšili všeobecné úctě a morálka byla striktně daná, jako na míru šitá, skvěle padnoucí vojenská uniforma.

Mike Rothmiller rostl a jako ostatní věřil tomu, že Marilyn Monroe se záměrně nebo omylem předávkovala sedativy a podlehla jim. Ať už to bylo jakkoli, uznávané autority trvaly na tom, že zemřela vlastní rukou.

V roce 1972 dostal Mike ve svých jednadvaceti letech práci u losangeleské policie (*Los Angeles Police Department*, dále jen LAPD) a zjistil, že lidé kolem něj vnímají Marilyninu smrt jako časné předznamenání konce předchozího desetiletí. Ještě syrovější byly události, které definitivně ukončily šedesátá léta – vraždy spáchané gangem Charlese Mansona v roce 1969, které navždy poničily léta lásky. Lidé přestali nosit květiny ve vlasech a vyměnili je za slzy na tvářích.

Rothmiller byl mladým a nadšeným strážníkem, vydělal si dost i na to, aby mohl dokončit studium. Cítil potřebu sloužit a policejní složky ho přitahovaly stejně jako mnohé před ním i díky televiznímu seriálu *Dagnet*. Tento policejní krimiseriál, zábavný pořad podporovaný policií, se soustředil na poctivost a integritu, stáli tu dobří proti zlým s minimálním prostorem pro pochybnosti. Nyní však vraždy podnícené Charlesem Mansonem zmařily mnoho životů a zničily všechny iluze. Události vystrašily čím dál paranoidnější Kalifornii. Lidé se začali ptát, jak se

taková krutost vůbec mohla stát, co na to policie a co je pravdy na mýtech minulosti.

Vzrostlo obecné povědomí o tom, že nic není ve skutečnosti černobílé. Mike Rothmiller se dozvěděl o hrůzostrašných zločinech, enormním zneužívání pravomoci, včetně zvěstí o utajení událostí kolem smrti Marilyn Monroe. Doslechl se o tom při jednom rozhovoru v kavárně poblíž Parker Center, což je policejní ředitelství v centru města pojmenované po bývalém náčelníku a kontroverzním zakladateli losangeleské policie, Williamu Parkerovi. Brzy poté, v roce 1975, se v Parker Center odehrálo médii ovlivněné zdráhavé interní vyšetřování, které opětovně potvrdilo, že Marilyn Monroe spáchala sebevraždu. Nedlouho nato už Mike Rothmiller věděl, že oficiální závěr vyšetřování je absurdní.

Když tenkrát odezněl povyk kolem opětovného vyšetřování smrti Marilyn Monroe a titulky novin se v roce 1978 začaly zabývat *škrtičem z údolí*, který odkládal těla zabitých žen podél losangeleských dálnic, šéfoval městským policejním jednotkám Daryl Gates. To on v roce 1975 organizoval a vedl zmíněné interní vyšetřování. Tehdy podepsal Rothmillerovo povýšení a jeho zařazení jako detektiva v utajení v rámci Gatesovy bývalé jednotky zvané *The Organized Crime Intelligence Division* (Útvar pro odhalování organizovaného zločinu, dále jen OCID). Jako zelnáč mezi špióny a nejmladší mezi detektivy dostal Rothmiller na první týdnů v nové funkci stůl a kancelářskou

práci. Atmosféra tam připomínala práci v sídle moskevské vlády. Kancelář neměla okna a šedá třípatrová budova stála v ústraní na okraji centra města jako ostuda architektury, stejně jako protilehlá autobusová zastávka Greyhound Bus Station. Náplň práce však stála za to.

Mike si pamatuje první dny na novém místě v roli detektiva v roce 1978; atmosféra vyvolávala hororové pocity. Cílem bylo pomoci nováčkům, jako byl on, vplout do prostředí OCIDu tím, že budou seznámeni s běžnými postupy oddělení. Jeho první úkol v roli detektiva bylo zkontrolovat stav zásob a ujistit se, že čtyři poručíci a kapitán Stuart Finck mají dostatek papíru i tužek. Musel sepsat inventář. Poručík, který ho měl na starosti, nebyl pochůzkářem, ale administrativním pracovníkem, jakýmsi pseudomanažerem. Chtěl vědět, kolik tuhy přesně zbývá v použitých tužkách. Rothmiller měl dojem, že ho jen šikanují, ale nebylo tomu tak, zkrátka zatím jen přešlapoval na místě. Rozhodl se neustále předstírat zaneprázdněnost.

To nebylo těžké, neboť jen šest kroků od jeho stolu byla zeď zastavěná něčím, co na první pohled vypadalo jako obrovská knihovna. Při bližším pohledu ale bylo zřejmé, že police jsou od podlahy po strop plné statisíců tajných spisů. Vedle stála řada po hruď vysokých zásuvkových dílů, ve kterých byly klíče k dokumentům. I kdyby měl pocit, že si může hrát na Aladina, tady nepotřeboval ani vyslovit abrakadabra, aby se dostal k jejich obsahu. Uvnitř kovových pořadačů byla abecedně seřazená jména